Monika Rubins tale ved Folketingets åbningsdebat

Taler
Monika Rubin
Politisk ordfører for Moderaterne

Dato
3. oktober 2024

Sted
Folketingets talerstol,
Christiansborg

Omstændigheder
Indlæg i forhandling af nr. R 1: Statsministerens redegørelse i henhold til grundlovens § 38.

Mange tak. Jeg skal lige have den her talerstol lidt ned. Jeg er ikke lige så høj som Liberal Alliances formand.

Vi Moderater plejer jo at sige, at det skal handle om noget og ikke om nogen. Men i dag vil jeg faktisk gøre en undtagelse og pege på to helt konkrete mennesker, for politik betyder noget ude i virkeligheden. Al den lovgivning, vi laver herinde i salen, ender med at have effekt hos såkaldt virkelige mennesker, ligesom manglende handling også har effekt på virkelige mennesker.

Spørg bare Helge Madsen, som sidder oppe på tilhørerrækkerne deroppe – en mand, som jeg med den største respekt kan kalde en fagfælle, og en mand, som i den grad fortjener hele Folketingets anerkendelse. Da Helge startede som praktiserende læge i Korsør for over 30 år siden, var det svært at få et lægejob, så Helge glad for at kunne slå sig ned i byen, der både havde eget sygehus og dejlige strande. Men mens Helge har drevet sin lægeklinik, har vi langsomt fejlet herindefra. Vi har lagt flere opgaver ud til de praktiserende læger som Helge, og der er kommet langt flere kroniske og multisyge patienter. Patienter, der tidligere gik til behandling på det lokale sygehusambulatorium, bliver nu set i Helges lægeklinik, for sygehuset er for længst lukket, og mange af behandlingerne er overtaget af det nære sundhedsvæsen i almen praksis.

Det er ikke nødvendigvis skidt, for når der er specialister, og når det er noget specialiseret eller akut, man fejler, tror jeg, langt de fleste faktisk gerne vil køres hen til dem, der har forstand på netop det. Når det så er mindre specialiseret, tror jeg de fleste gerne vil hen til deres egen læge – den læge, de kender – men det kræver, at man *har* en læge at kende, hvis man skal kunne tage til den læge, man kender. Så nej, det er jo ikke, fordi jeg står her som en anden Morten

Messerschmidt og bare synes, at alt var bedre i gamle dage, dengang inden vi fik kræftpakker, specialiseringen og Lars Løkke Rasmussens sundhedsreform.

Men at vi i de senere år har lukket øjnene for uligheden i sundhedsvæsenet er desværre evident. For tænk engang, at Helge, en mand på 70 år, sammen med to kollegaer i dag har ansvaret for 8.600 patienters liv. I virkeligheden burde de være seks læger til det antal patienter. Og Helge har valgt at blive et par dage mere om måneden for patienternes skyld, selv om han egentlig formelt gik på pension den 1. maj, for desværre står ingen parat til at overtage de tusinder af patienter, som ikke har andre steder at gå hen. Det er patienter, der i øvrigt er markant mere syge, end de er f.eks. i den her del af landet, hvor Folketinget befinder sig, og som kæmper med kroniske og svære lidelser, som kræver tid og overskud. De her mennesker har ikke noget reelt alternativ til Helge.

Vi har desværre fået os et sundhedsvæsen, som er ét stort postnummerlotteri, der kan være dødsensfarligt. For det er i virkeligheden så mærkeligt, at Region Sjælland er det sted i Danmark, hvor man har den største sandsynlighed for at dø af kræft, når man ikke kan få en familielæge, og hvor der kun er to en kvart læge i den anden ende, når mere end 8.000 patienter ringer ind.

Er der en læge til stede? Svaret til alle jer, der i årevis har råbt det, er, at det kommer der nu, for endelig kommer der en national styring af det her – også af de speciallæger, som der er endnu færre af i Korsør og omegn. Endelig kommer regeringens sundhedsreform, som naturligvis også har skabt en lille smule røre herinde i Folketingssalen allerede. Liberal Alliance har faktisk sagt, at vi burde rive hele sundhedsvæsenet ned og bygge det op igen fra bunden. Så slemt mener jeg heldigvis ikke det står til, men vi *skal* forandre for at forbedre.

Det er også, som om debatten på det sidste primært har fokuseret på sammenlægningen af de to regioner og alle de stakkels regionsrådspolitikere, som måske mister deres job. Helt ærligt tror jeg faktisk, at folk i Korsør og omegn hellere vil have en læge tæt på end en regionsrådspolitiker tæt på, hvis ulykken indtræffer. Og til Helge vil jeg sige, at jeg også håber, det betyder, at du snart kan trække dig tilbage med god samvittighed, for det fortjener du. Og at få flere læger i Korsør fortjener ikke mindst alle de mennesker, som lige nu står bagerst i lægekøen.

Men min tale skal ikke kun handle om jer, der mangler en læge. I dag vil jeg også

benytte lejligheden til at sætte ord på en gruppe af mennesker i det her land, som i skåltaler herinde ofte bliver kaldt for de svageste. Men inden jeg går videre, har jeg lovet at hilse fra min kollega Nanna W. Gotfredsen, eller fru Gotfredsen, som hun jo kaldes herinde i Folketingssalen, og sige, at det ord er totalt forfejlet, for nogle af de mennesker er stærkere i sjælen, end de fleste af os gør os forestilling om. De lever på trods, gennemlever situationer og behandling, kun de færreste af os kan forestille os.

Ja, den her åbningstale bliver måske den første i Folketingets historie, hvor vi kan tale om at lave afføring i en pose eller en mælkekarton, fordi velfærdsstaten fuldstændig har svigtet.

Men sandheden er barsk, og det ved Jacob alt om. Jeg er stolt af efterhånden at kunne kalde ham en ven af Moderaterne, og jeg er glad for, at han i dag lytter med oppe fra tilhørerpladserne. For Jacob har prøvet det meste, og her taler jeg ikke kun om stoffer. Han har været anbragt; han har siddet i fængsel; han har mistet det ene ben; han har prøvet at blive smidt ud af fogeden, fordi huslejen glippede. Og Jacob har oplevet, at den ejendom, han boede i, stod i flammer, og mens de andre blev genhuset, blev Jacob smidt på gaden.

Da Nanna W. Gotfredsen første gang møder Jacob for snart 10 år siden på Vesterbro, sidder han i en punkteret kørestol, som ikke alene er hans transportmiddel – det er også han seng, hans hjem. Det er der, han sover og lever. Det var det, der var til dig i det velfærdssamfund, som vi bryster os af. Og da en fotograf fra Jyllands-Posten 2 år senere møder Jacob, ligger han på et værelse på Sundholm med blod, sårvæske, afføring og kanyler omkring sig. Fotografierne fra dengang taler deres tydelige sprog, men det bliver næsten værre, hvis man læser en rapport fra socialforvaltningen i kommunen fra dengang, som jeg faktisk står med her. Jeg citerer:

Jacobs værelse på Sundholm flyder over af affald. Personalet på Sundholm har prøvet flere tiltag for at hjælpe Jacob til at holde værelset ordentligt, men uden effekt. Dette betyder, at personalet ikke må gå ind på Jacobs værelse. De kan således ikke redde Jacob ud, såfremt der opstår brand, eller tilbyde førstehjælp. Den Sociale Hjemmepleje har afvist at kunne hjælpe Jacob.

Hold da op. Tænk sig, at vi i et velfærdssamfund som Danmark simpelt hen efterlader folk på den måde. Hvis de brænder inde, går vi ikke ind og henter

dem; hvis de får hjertestop, går vi ikke ind og giver førstehjælp.

Hvad var så i øvrigt årsagen til, at værelset så sådan ud? Jo, se, problemet var, at Jacobs kørestol var for stor til at komme igennem døren til toilettet, der hørte til inde på værelset, og derfor blev løsningen på Jacobs toiletforhold en håndfuld farvede fryseposer og en hvid 20-liters dunk med vand; ikke en mindre kørestol, ikke en udvidelse af døren, ikke et nyt værelse eller det botilbud med støtte, som Jacob rent faktisk havde krav på, men simpelt hen – undskyld, formand – en spand at skide i. Jeg beklager virkelig at skulle sige sådan nogle ting fra den her talerstol, men det er virkeligheden, og sandheden er nogle gange ubehagelig.

Omkring 20 offentligt ansatte kendte til Jacobs situation – til værelset med toiletspanden, poserne med afføring og fluerne, der summede rundtomkring. Ingen havde kunne finde en værdig løsning. Og hvem ved, uden Nanna W. Gotfredsen havde han måske ligget der endnu, hvis man altså teoretisk set kan overleve det. For efter Nanna kom ind i billedet, var Jacob indlagt i flere måneder. Og for at det så ikke skal være løgn, kostede den her tilværelse endda dengang mere end 40.000 skattekroner om måneden – det svarer nogenlunde til 56.000 kr. om måneden på nuværende tidspunkt. Det er vist lige en my mere, end det koster at tage på 30 dages firestjernet hotel med spa og morgenmad på Kalvebod Brygge her i København.

Man siger, at det her er landets fineste talerstol, og det burde egentlig være alle forundt bare en gang i livet og stå her - særlig personer som Jacob. Derfor har jeg også fået noter med fra Jacob i dag. Han skriver:

I må simpelt hen skrue det sådan sammen nu, at vi ikke behøver at have vores egen Gadejurist med alle vegne for at blive behandlet værdigt og få det, man har ret til og brug for. Jeg skal være døden nær, før jeg igen bliver indlagt på hospitalet. Der har jeg ligget flere gange alvorligt syg og skreget af smerte uden at blive hjulpet. Jeg beder jo bare om at blive behandlet som alle andre. Os gadefolk er, som vi er, og vi er lige så forskellige, som I andre er, og vi ønsker bare at blive behandlet som mennesker – værdigt.

Tak for ordet.

Kilde
ft.dk

Kildetype
Dokumentation på online medie

Tags
Debattale, Folketingstale, Moderaterne, Politisk tale

Relateret
Aaja Chemnitz' tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Aki-Matilda Høegh-Dams tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Anna Falkenbergs tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Franciska Rosenkildes tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Alex Vanopslaghs tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Martin Lidegaards tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Mette Frederiksens replik ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Mona Juuls tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Morten Messerschmidts tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Pelle Dragsteds tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Christian Rabjerg Madsens tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Sjúrður Skaales tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Inger Støjbergs tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Jan E. Jørgensens tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

Signe Munks tale ved Folketingets åbningsdebat
3. oktober 2024

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/monika-rubins-tale-ved-folketingets-abningsdebat-2024